Zborul artistului în universul său propriu

On Octombrie 22, 2014

Pune-ți nestingherit în valoare talentul, inspirația și imaginația creatoare, fără să te simți limitat de cerințele bazate pe fundamente incoerente sau împovărătoare.

Regizorul Serghei Eisenstein nu este deloc încântat la început de subiectul ce i se acordă pentru filmul ce i-a fost încredințat, „Alexandr Nevski". Tema nu intră în preocupările sale, care sunt, după cum o știm, îndreptate spre alte direcții. Cerințele precise pe care i le impune tema sunt tot atâtea canoane tiranice pentru acest artist obișnuit să zboare liber în universul său propriu.

„Grea situație. Cea mai grea situație în munca noastră, pentru imaginația creatoare. Să inventezi o figură pentru ecran care să corespundă strict cerințelor tematice exprimate teoretic cu o rigoare matematică, într-o formulă ! Asta e formula – creează după ea imaginea ! Dar sunt situații când n-ai încotro. Şi a fost tocmai cazul nostru."

*Cu ironia-i caracteristică se gândește Eisenstein la „sfântul" Alexandr Nevski din care a trebui să facă un erou de film, după ce țara făcuse din el un erou național. **

Leadership: Îți desăvârșești creația mutând știința pe „o linie de fond" sau pe „o linie de apel", convins că poți îndeplini cerințele precise pe care le impune tema propriei contribuții la efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil?

Dacă încerci să îți sporești valoarea prin ceea ce gândești, prin ceea ce creezi, prin ceea ce transmiți, acceptând fuziunea dintre exigențele care îți sunt impuse și producțiile de inovații care îți aparțin în mod autentic, înseamnă că te-ai angajat deja într-o luptă a cărei natură reală poate fi dovedită prin determinarea efectelor cu repercusiuni asupra nivelului de performanță.

Tranziției spre un nou model de personaj, posibilă oricând pe spirala nevoii de a te simți împlinit prin impunerea propriului subiectivism, îi revine rolul de a aduce nivelul tău de automotivare la cote extrem de bune. Un fel de du-te-vino, fără frontiere, între postura analizatului și cea a analistului, între două spații disjuncte căutând aria intermediară: un zbor liber într-un univers plin de abundență.

Grea situație. Cea mai grea situație în munca ta, pentru imaginația creatoare. Căci o nouă renaștere a spiritului de creație exercitat asupra expresivității artei nu este posibilă în condiții de îndeplinire a cerințelor care nu corespund capacităților, resurselor sau nevoilor personale. Așadar, "linia de fond" a științei pe care o consideri necesară exercitării artei are ca și corespondent preocuparea ta pentru crearea unei imagini menite să aducă în prim-plan impunătoarea ta personalitate, prezența ta în mijlocul unei teme care anunță găsirea unor răspunsuri la cele mai actuale enigme ale omului contemporan aflat în raport cu uimitoarea evoluție a unui personaj controversat, cum este personajul istoric.

Efortul de a valorifica o imagine în cel mai potrivit mod posibil presupune continuarea inventării unui nou personaj care corespunde strict cu promovarea propriei povești despre cum ai acționa dacă ți-ai atinge maximul personal într-o altă ipostază.

Leadershipul se transformă continuu nu prin izolarea creatorului într-un univers static, în care totul este învăluit într-o exprimare prevenitoare, ci prin transpunerea lui într-un univers plin,

complet, atotcuprinzător, învăluit într-o rețea densă de trasee de investigare a acestei arte.

Cine oare ar putea nega rolul pe care îl are propriul Eu, ca instrument ajutător al artistului creator, ca amplificator de funcționalitate, în cazul unor viitoare sarcini aprobate de eventuale intervenții de natură proactivă? Oare accesul tău la un nou stadiu de maturitate, de orientare, superior celor precedente, nu-ți modelează percepția vizavi de sensul artei în contextul propriul tău univers?

Un lider își desăvârșește creația mutând știința pe „o linie de fond", atunci când se raportează la propriul său Eu creator, la ansamblu de prejudecăți, opinii și credințe, dar în context comparativ cu ceea ce are de oferit. Dar, totodată, el își poate îngusta orizontul creativ dacă își mută știința pe „o linie de apel", raportându-se la cerințele și exigențele stricte ale căutătorilor de excepțional, angajându-se în anumite limite care nu pot fi depășite.

A muta știința pe "o linie de apel" înseamnă să folosești o figură de stil, precum analogia, parabola sau hiperbola, pentru a scoate în evidență imaginea unui posibil univers ciclic, prin care "treci" ca artist ca să întărești credibilitatea poveștii tale sub chipul unui alt personaj.

Zborul artistului în universul său propriu admite existența originalității și a potențialului creator bazat pe talent, inspirație, imaginație, dezvoltate în timp pentru a da o formă inedită unui subiect impus – dar care pot fi limitate de cerințe împovărătoare, fără nici un fundament coerent. Iar așa cum preciza cineva, în acest caz poți ajunge în fața unor paradoxuri bizare și, în timp ce-ți forțezi mintea să le dezlegi sau să le înțelegi, ești imediat bombardat de altele.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/zborul-artistului-in-universul-sau-propriu.html